

Hồi 465

Tuyệt trung tổng thán

Hướng Vũ Điền về đến lữ quán Tiểu Kiến Khang, Vương Trấn Ác đang ở ngoài cửa lớn đợi y, thần tình nghiêm túc. Hướng Vũ Điền cười hỏi: "Không lạ gì hồi nầy không thấy Vương huynh tham gia tiệc tẩy trần của Yến Phi, thì ra đã đến đây, xin lỗi để Vương huynh đợi lâu, không biết có gì chỉ dạy?".

Wương Trấn Ác theo y sải bước về phía phòng trú: "Ta đợi chưa đến một canh giờ. Ủa! Hướng huynh thần thái xem thoải mái vô cùng".

Hướng Vũ Điền dẫn gã đi lần theo hành lang, cười nói: "Bất kể là đối trận sa trường, hay hai người đối lữ, trước đó cần phải hết sức buông thả mình, mới có thể xuất chiến ở trạng thái tốt nhất. Không tin thì ngươi có thể đi xem Yến Phi, hẳn căn bản không để trận chiến ngày mai trong đầu".

Wương Trấn Ác kinh ngạc: "Ngươi thật đã đi gặp Yến Phi?".

Hướng Vũ Điền đến trước phòng, đẩy cửa đi vào: "Wương huynh xin mời vào".

Hai người an tọa xong, Hướng Vũ Điền gật đầu: "Wương huynh nói đúng, Yến Phi quả là người khó hình dung, đến bây giờ ta vẫn chưa rõ được hẳn".

Wương Trấn Ác không dứt được, hỏi tiếp: "Hướng huynh hồi nầy vì chuyện gì mà tìm Yến Phi vậy?".

Hướng Vũ Điền cuối cùng đã thể nghiệm được chỗ khó xử Yến Phi phải tìm lời giải thích với các huynh đệ Hoang nhân của chàng, Vương Trấn Ác tuy không coi là huynh đệ, nhưng ít ra là một nửa bằng hữu, không thể kêu gã ngậm miệng cho xong chuyện, cười khổ: "Ta và Yến Phi có quen biết, lúc đó hẳn có tên khác, đây không phải là bí mật gì, Vương huynh chuyển này đến tìm ta có chuyện gì?".

Wương Trấn Ác hỏi: "Quyết chiến đêm mai của ngươi và Yến Phi có thể thủ tiêu không?".

Hướng Vũ Điền cười đáp: "Quen thì quen, nhưng ta và Yến Phi, một đại biểu cho Bí tộc, một đại diện cho Hoang nhân, không phải là ân oán cá nhân, quyết chiến là thế phải làm rồi, Vương huynh có thể tẩn tiện lời nói được rồi".

Vương Trấn Ác thốt: “Trước tiên ta muốn tỏ rõ với Hướng huynh, ta lần này đến gặp Hướng huynh chỉ có thiện ý chứ không có ý đồ dụng tâm bất lương. Trên sự thật Hoang nhân bọn ta đối với Hướng huynh cũng chỉ có hảo cảm mà không có ác cảm, hơn nữa bội phục thủ đoạn, tài trí và võ công của Hướng huynh vô cùng. Nhưng Yến Phi cũng là người Hoang nhân tôn kính nhất, bọn ta thật không muốn thấy các người bất cứ bên nào bị tổn thất”.

Hướng Vũ Điền cười khà khà: “Vương huynh tuy nói khách khí lắm, nhưng cốt lõi lại lộ ra ý tứ muốn ta tự lượng sức biết gặp khổ mà thoái lui. Nói cho ta biết, trong lòng Vương huynh và huynh đệ Hoang nhân của người, có phải không có ai nghĩ tới Yến Phi sẽ thua không?”.

Vương Trấn Ác cảm thấy khó chống đỡ sự thẳng thắn của Hướng Vũ Điền, chỉ còn nước đáp: “Lòng tin của Hoang nhân đối với Yến Phi không phải là mới kiến lập một sớm một chiều, mà là dưới tình huống ác liệt nhất, hẳn luôn có thể sáng tạo ra kỳ tích vượt ngoài ý liệu của người ta, đảo chuyển toàn cục thế. Trong lòng Hoang nhân, Yến Phi đã không còn là phạm nhân, mà là một lực lượng siêu phạm như thần tiên. Thử hỏi một người như vậy, làm sao có thể thua được?”.

Hướng Vũ Điền cảm thấy hứng thú, hỏi: “Vương huynh người bản thân có lối nhìn thế nào? Có phải cũng nghĩ Hướng Vũ Điền ta khả năng thắng cực thấp, hoặc bại là cái chắc?”.

Vương Trấn Ác cười khở: “Ta thật bị lòng tin của Hoang nhân đối với Yến Phi lây nhiễm, nhưng vẫn có thể bảo trì lý trí để nhìn sự luận sự. Với tác phong tính cách của Hướng huynh, nếu có thể mà nói, đêm hôm qua chắc không để Yến Phi sống sót quay về, lại ước hẹn tái chiến đêm mai, có thể thấy Hướng huynh gặp khốn khó xử lý Yến Phi”.

Hướng Vũ Điền nhún vai: “Nhưng cũng có thể ta đã khám phá trình độ của Yến Phi, nghĩ nếu có thể dưới tình huống Hoang nhân bao quanh, chém chết Yến Phi mới đạt được hiệu ứng tốt nhất, cho nên ta không làm thịt Yến Phi, Yến Phi cũng không làm thịt ta, tạm thời đình chiến”.

Vương Trấn Ác ngạc nhiên: “Lời nói này của Hướng huynh không phải là lời thành thật, bởi muốn đạt được hiệu ứng tốt nhất, cứ đem thủ cấp của Yến Phi treo cao ở bất cứ chỗ nào đó trong Tập là xong, sao phải cần quyết sinh tử lần nữa trong Tập, sau khi thành công còn phải chạy thoát khỏi sự truy kích của Hoang nhân, nào phải là chọn lựa của trí giả?”.

Hướng Vũ Điền xòe tay than: “Bị người khám phá rồi, ta thật khó mà giải thích rõ với người”.

Vương Trấn Ác vui vẻ thốt: “Ta lần đầu tiên cảm thấy Hướng huynh coi ta là bằng hữu, cho nên cảm thấy khó xử. Ta có một đề nghị, chỉ cần Hướng huynh chịu gạt đầu, ta có thể tìm cách để Hướng huynh phong quang hạ đài, không cần mạo hiểm, Hướng huynh không phải trăn quý sinh mệnh nhất sao? Người chết tất cả thành không. Ta không phải nhận định Hướng huynh bại là cái chắc, mặt này đương nhiên chỉ có Hướng huynh mới rõ cơ hội thắng của mình”.

Hướng Vũ Điền gạt đầu: “Người rất đáng mặt bằng hữu, bất quá tình huống bên trong phức tạp dị thường, ta không thể không đánh, Yến Phi cũng không có chọn lựa nào khác. Được rồi! Mặt này huynh không phải hao tổn miệng lưỡi nữa. Hảo ý của Vương huynh ta đã tâm lãnh”.

Vương Trấn Ác vẫn không chịu bỏ, hỏi: “Thật không có chọn lựa nào khác sao?”.

Hướng Vũ Điền quyết đoán: “Tuyệt đối không”.

Vương Trấn Ác thất vọng: “Sao lại khổ đến như vậy?”.

Hướng Vũ Điền nhìn không được thở dài một hơi.

Vương Trấn Ác ngạc nhiên: “Hướng huynh sao lại thở dài? Bộ dạng có vẻ đầy tâm sự”.

Hướng Vũ Điền tràn trề cảm xúc: “Biên Hoang Tập là một địa phương kỳ diệu, rất hợp sở thích của ta, trò chơi ly kỳ đâu đâu cũng có, trong Tập có vẻ như một đám đông truy hư hỏng, túy sinh mộng tử, khơi khơi lại tràn trề sức sống theo đuổi tự do, ai ai cũng có thể phóng tay làm chuyện mình thích, chỉ cần y theo quy củ, không ai can thiệp tới. Ta luôn luôn nghĩ không có bất cứ một ai hoặc một chuyện nào có thể cải biến được ta, nhưng ta hồi nãy cảm thấy có hơi mềm lòng đối với người, do đó ta biết mình đã bị cải biến, sức lây nhiễm của Biên Hoang Tập thật lợi hại”.

Vương Trấn Ác hỏi: “Người vẫn nghĩ ta đang ở đây chờ chết chứ?”.

Hướng Vũ Điền mỉm cười: “Còn cần phải xem kết quả trận chiến đêm mai, chỉ cần Yến Phi thật sự chết không được, kẻ thua sẽ là Bí tộc bọn ta và Mộ Dung Thùy. Biên Hoang Tập là một nơi khiến người ta kinh dị, phảng phất có lực lượng dùng không hết. Ta có thể nói bao nhiêu đó thôi, Vương huynh không cần lãng phí thời gian trên mình ta nữa”.

Vương Trấn Ác biết ý đang hạ lệnh đuổi khách, hiểu ý cáo từ lui ra.

oOo

Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam và Lão Thủ ba người đứng trên đài chỉ huy, quan sát biển rộng ba đào ồ ập, một màn tối đen.

Mưa lâm râm lất phất rải rắc, không ánh trăng sao, Lão Thủ bằng vào tài lèo lái ban đêm của mình, cho dù trên thuyền không một chút đèn đuốc chiếu rọi, "Kỳ Binh hiệu" vẫn ngang nhiên giương buồm lướt gió trên mặt biển đi dọc theo bờ.

Bọn họ còn cách bờ cỡ hai chục dặm, xa xa mấy chút ánh đèn lúc hiện lúc ẩn, lại nhìn không rõ thuộc loại thuyền nào.

Lão Thủ trầm giọng: "Khắc định không phải là thuyền đánh cá, ngư gia cũng có liên kết thành nhóm để đánh cá, nhưng tuyệt không thể nào mấy chục chiếc cùng xuất động, mà tẻ mỏng ra thả lưới. Càng không thể nào chỉ treo một trăn phong đăng trên đuôi thuyền, mà đáng lẽ đèn đuốc sáng ngời, không quý quý bí bí như vậy".

Lưu Dụ thốt: "Cũng không thể là đội chiến thuyền của Bắc Phủ binh, bởi không tất yếu phải che giấu hành tung, khả năng duy nhất là thuyền đội của Thiên Sư quân".

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Bọn chúng nếu đến Trường Xà đảo, là muốn đánh lên bọn ta".

Lưu Dụ bình tĩnh thốt: "Theo thời gian mà xem, chắc là thuyền đội của Giang Văn Thanh đã kêu chọc sự cảnh giác của Tử Đạo Phúc, vì vậy đã phát hiện cứ địa trên biển của bọn ta".

Tiếp đó hỏi Lão Thủ: "Bọn ta có thể vượt mặt bọn chúng, đến Trường Xà đảo trước một bước không?".

Lão Thủ ngao ngễ: "Hoàn toàn không thành vấn đề, theo so sánh tốc độ hiện tại của bọn ta và địch nhân, tôi tin chắc sẽ đến Trường Xà đảo sớm hơn địch nhân nửa canh giờ. Vấn đề là địch nhân có thể không chỉ có một thuyền đội, mà có nhiều hơn".

Lưu Dụ thốt: "Điều đó không nằm trong phạm vi dẫn đo của bọn ta bây giờ, tất cả phải trông vào người đó!".

Lão Thủ lên tiếng nhận lệnh đi ra.

Đồ Phụng Tam nói: "Bọn ta có chút đánh giá thấp Tử Đạo Phúc, nếu không phải Lưu gia đột nhiên tâm huyết ập đến, cả đêm chạy về Trường Xà đảo, hậu quả sẽ không dám tưởng tượng".

Lưu Dụ thốt: "Có lẽ ta quả thật là chân mệnh thiên tử, hoặc chỉ là bọn ta mạng còn chưa đứt, bất kể ra sao, chỉ cần bọn ta còn một phần khí lực, sẽ liều mạng đến cùng, cho đến khi giành thắng lợi cuối cùng".

“Khà!”.

oOo

Kỷ Thiên Thiên sực tỉnh, lần đầu tiên cảm giác thân người thư thái, khí mạch thông suốt, nhất thời không biết mình đang ở đâu, hơn nữa xem chút quên luôn mình là ai.

“Tiểu thư đã tỉnh!”.

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ thanh âm này rất quen thuộc, đến lúc nhớ lại là thanh âm của Phong Nương, có người xộc lên mình nàng, khóc rống lên. Kỷ Thiên Thiên giương mắt, lọt vào mắt là Tiểu Thi nước mắt giàn giụa, mình vẫn nằm trên giường, Phong Nương đứng bên giường, mặt mày thần sắc quan tâm, cũng có chút nghi hoặc.

Trong phòng thấp một ngọn đèn dầu, ngoài song cửa tối hù.

Kỷ Thiên Thiên ôm Tiểu Thi đang khóc nấc trên mình, ngồi dậy, ngạc nhiên hỏi: “Bây giờ là giờ gì? Vẫn chưa sáng sao?”.

Tiểu Thi muốn đáp, nhưng lại nói không nên lời, chỉ không ngừng khóc rống, lại vì hoan hỉ quá mà thành bi thương. Thấy nàng ta khóc đến mức khóe mắt đỏ lôm, nàng ta chắc đã khóc nhiều lần lắm.

Phong Nương ngồi bên bìa giường, khẽ vuốt ve lưng Tiểu Thi, thương hại thốt: “Đừng khóc nữa! Tiểu thư không có chuyện gì, Tiểu Thi nên cười mới đúng”.

Lại đáp lời Kỷ Thiên Thiên: “Đây là đêm thứ nhì, tiểu thư đã ngủ đúng một ngày một đêm, luôn nóng bừng, lại không có bệnh trạng, hô hấp chậm chạp, dài mà yếu, tựa như trạng huống luyện công, cho nên ta một mực khuyên Tiểu Thi không cần phải lo, cũng không có tìm đại phu đến xem mạch tiểu thư. Tiểu thư bây giờ cảm giác ra sao?”.

Hồi ức của Kỷ Thiên Thiên quay về trong đầu, nghĩ tới giờ phút mỹ diệu trước khi ngủ mê, lúc đó nàng đang gọi Yến Phi trong tâm linh, lúc gắng gượng không được nữa, nàng lại một lần nữa nghe thấy tiếng vọng của ái kiếm của Yến Phi, cứ như cái lần nghe được ở “Bình kiều nguy lập” một trong Biên Hoang tứ cảnh, khác biệt ở chỗ lần này tiếng vọng đến từ vùng sâu kín nhất của tâm linh, phảng phất như tiếng trống về đêm tiếng chuông ban mai, chấn động mỗi một kinh mạch của nàng, dung dung nhập nhập, vang vọng trong không gian tâm linh của nàng và Yến Phi liền kết lại, dư âm bất tuyệt.

Sát na kiểm vọng đó, tâm linh của nàng cùng Yến Phi hồn nhiên hợp lại thành một, không cần bất cứ tiếng nói nào mà hoàn toàn triệt để nắm bắt được hoàn cảnh và tình huống của Yến Phi, biết Yến Phi không những vẫn còn tại thế, còn biết chàng sống mạnh sống khỏe hơn bất cứ một ai.

Sau đó nàng liền mất đi tri giác, mãi cho đến bây giờ.

Kỷ Thiên Thiên thốt: "Ta không có gì!".

Tiểu Thi ngược đầu từ trong lòng nàng, khóc như mưa bắc: "Tiểu thư thật không có gì chứ? Hừ chết Tiểu Thi luôn".

Kỷ Thiên Thiên thầm la không hay, nếu Mộ Dung Thùy từng đến xem nàng, bằng vào sự tinh minh của Mộ Dung Thùy, nói không chừng có thể nhận ra manh mối, không còn hoàn toàn không đề phòng mình như trước nữa. Nàng mỉm cười: "Ta thật không sao mà!".

Quay sang Phong Nương: "Ta bây giờ cảm thấy rất khỏe, bụng còn cảm thấy hơi đói nữa".

Phong Nương vỗ vỗ vai Tiểu Thi: "Tiểu Thi không nghe sao? Tiểu thư đói bụng kìa!".

Tiểu Thi hoang mang đứng dậy, lại chăm chú nhìn Kỷ Thiên Thiên hai lượt, đi ra khỏi phòng.

Còn lại Kỷ Thiên Thiên và Phong Nương, không khí liền khác hẳn.

Phong Nương khẽ thốt: "Hoàng thượng hôm trước đã rời khỏi Vinh Dương, đến bây giờ còn chưa về".

Kỷ Thiên Thiên sinh ra cảm giác lo sợ, biết Phong Nương khám phá tâm sự của nàng, bất quá tâm nàng đã an định lại, bởi cho dù Phong Nương thông minh đến cỡ nào, rành rọt nhân tình thế thái đến cỡ nào, cũng không ngờ được mình có năng lực kỳ dị tâm linh tương thông với Yến Phi, chỉ có thể đoán mình đang bí mật luyện một thứ kỳ công, mục đích là muốn đào tẩu. Hai câu nói của Phong Nương càng làm cho nàng sinh hy vọng, Phong Nương tựa như đứng về phía nàng và Tiểu Thi, ít ra là đồng tình với bọn họ.

Kỷ Thiên Thiên thốt: "Phong Nương... ta...".

Phong Nương mỉm cười: "Tiểu thư không có chuyện gì là tốt rồi! Không muốn nói thì đừng nói! Tốt nhất là coi như không có chuyện gì xảy ra, không ai biết chuyện này, lão thân cũng sẽ không nói cho Hoàng thượng biết đâu".

Kỷ Thiên Thiên cảm kích: "Phong Nương...".

Phong Nương ngăn nàng nói: “Có những chuyện tốt hơn hết là không nói ra, ánh mắt của tiểu thư đã hồi phục lại thần thái, còn ngồi sáng hơn trước đây nữa, lúc tiểu thư tái kiến Hoàng thường, cần lưu ý một chút. Ta đi xem Tiểu Thi, nàng ta một mực không chịu chợp mắt, ta sợ nàng ta mệt quá sẽ ngã bệnh”.

Nói xong rời khỏi phòng.

Kỷ Thiên Thiên nhắm mắt lại, bất chợt trong lòng nàng nhen nhúm lại ngọn lửa hy vọng, từ sau khi bị bắt đến phương Bắc, nàng chưa từng có giờ phút nào cảm thấy con đường phía trước sáng rõ như vậy, không những vì Yến Phi còn tại thế, làm cho nàng mừng vui như mất đi lại được, còn là vì Phong Nương đã chuyển biến thái độ, nào khác gì cho than sưởi ấm trong trời tuyết, giúp cho nàng trong hoàn cảnh băng thiên tuyết địa vẫn cảm thấy ấm áp.

oOo

Yến Phi nghĩ lại cũng cảm thấy hoang đường.

Từ ban đầu chàng tổn hao miệng lưỡi, không ngại tiết lộ bí mật Tiên môn, gắng sức khuyên Hướng Vũ Điền bỏ đi ý niệm quyết chiến, đến hồi này trăm phương ngàn kế kích thích lòng quyết thắng của Hướng Vũ Điền, chỉ nội trong một buổi ban ngày.

Trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, tâm tình chàng cũng đã trải qua biến hóa long trời lở đất, giải khai không ít nghi vấn đã quấy nhiễu đầu óc từ lúc hiểu biết cho đến nay.

Chàng hiểu rõ Hướng Vũ Điền, có thể coi là tri kỷ thật sự của Hướng Vũ Điền. Hướng Vũ Điền tuy là truyền nhân Ma môn chính tông thật sự, hơn nữa là cao thủ Ma môn tài giỏi nhất, nhưng lại không giống bọn người trong Ma môn như Tiêu Phụng Tiên, Lý Thục Trang, y hoàn toàn không chịu sự truyền thừa hữu hạn của Ma môn, không những có tư tưởng, quan niệm, và mục tiêu theo đuổi độc lập của mình, còn là một người yêu thích tự do.

Ưu điểm lớn nhất của Hướng Vũ Điền là chịu thẳng thắn đối diện mình, nhận thức mình, cho nên y tha cho Cao Ngạn, vì biết rõ giết chết Cao Ngạn sẽ mang đến hậu quả hồi hận trọn đời.

Bởi y chính là một người như vậy, cho nên mãi cho đến hôm nay, y vẫn cảm thấy không phải với Vạn Sĩ Minh Dao.

Yến Phi ép y toàn lực xuất thủ quyết đấu, chính là muốn y bồi thường món nợ với Vạn Sĩ Minh Dao, chỉ có Hướng Vũ Điền biết rõ mình đã tận hết phần sức lực cuối cùng vì Vạn Sĩ

Minh Dao mà vẫn không hoàn thành nhiệm vụ, gút mắc của y mới có thể giải khai, an an lạc lạc hợp tác cùng Yến Phi, tìm cách lấy lại quyển hạ “Đạo Tâm Chung Ma đại pháp”.

Yến Phi làm như vậy cũng là vì Vạn Sĩ Minh Dao, lúc nàng hiểu Hường Vũ Điền quả đã tận toàn lực vì nàng, mà không phải bội phản lại nàng từ đầu, lòng của nàng sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Hường Vũ Điền tuy thông minh tuyệt đỉnh, nhưng người thông minh thường hay thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời đối với chuyện có liên quan đến chính mình, cho nên không rõ tâm ý thật sự của Yến Phi.

Hường Vũ Điền cao ngạo tự phụ như Vạn Sĩ Minh Dao, chịu không nổi kẻ khích tướng, đặc biệt chịu không nổi sự khinh miệt của người tựa như có đủ tư cách làm đối thủ của y.

Chàng có lòng tin đánh bại Hường Vũ Điền, nhưng lại không đánh y bị thương nặng, đạt được kết quả y yêu cầu không?

Chàng không biết.

Cái duy nhất chàng rõ là Hường Vũ Điền còn chưa luyện thành “Ma Chung Vô Cực”, không giống Tôn Ân hiện nay chàng hoàn toàn không nắm được phương pháp có thể đánh bại được lão.

Nếu chàng thật có thể làm cho Hường Vũ Điền biết khó quá mà lùi, lùi mà hợp tác, chàng còn phải cảm tạ Hường Vũ Điền, bởi không có trận chiến đêm hôm qua với y, chàng không thể nào ngộ thông trọn bộ kiếm pháp mới mẻ. Mà quyết chiến ngày mai sẽ là cơ hội tốt nhất để chàng thử kiếm.

Chàng đồng ý với lối nhìn của Hường Vũ Điền về Vạn Sĩ Minh Dao.

Vạn Sĩ Minh Dao tâm cao khí ngạo, sự bỏ rơi của Hường Vũ Điền đã làm tổn thương nàng một cách thâm sâu, cũng vô cùng không phục, cho nên nàng không ngừng tìm kiếm một tình nhân khác không thua kém Hường Vũ Điền về đủ mọi phương diện, nhưng mỗi một lần nàng đều thất bại, cho nên nàng không ngừng vứt bỏ tình nhân, chém đứt tơ tình, mãi cho đến khi gặp Yến Phi ở Trường An.

Yến Phi đến hôm nay mới rõ Hường Vũ Điền tại sao thân thiện với chàng, bởi Yến Phi từng là hy vọng của y, Hường Vũ Điền hơn ai hết hy vọng Vạn Sĩ Minh Dao có một mái ấm tốt đẹp.

Nhưng Yến Phi lúc đó lại có một khuyết điểm, là võ công còn kém Vạn Sĩ Minh Dao hai bậc, đương nhiên càng không thể so bì với Hường Vũ Điền.

Số phận là như vậy, giả như Yến Phi năm đó có bản lĩnh như bây giờ, số phận sẽ tiến hành theo một phương hướng khác, Yến Phi cũng sẽ không gặp kỳ ngộ sau này, mà chắc sẽ cùng Vạn Sĩ Minh Dao quay về sa mạc, sống cuộc sống chỉ mộng uyên ương không cầu thân tiền của bọn họ.

Nhưng tạo hóa trêu người, sự thật nào phải như vậy, Vạn Sĩ Minh Dao thủy chung không có cách nào hoàn toàn tiếp nhận Yến Phi, tình yêu nồng cháy của bọn họ biến thành một thứ khổ nạn, đồng thời càng giằng xé Yến Phi, Vạn Sĩ Minh Dao và Hướng Vũ Điền, ba người đều là kẻ chịu khổ.

Cái ngày mà đến nay Yến Phi không dám quay đầu lại nhìn, chỉ muốn quên đi cuối cùng đã đến, Vạn Sĩ Minh Dao nhất thời phần hận nhục mạ chàng không bằng một góc Hướng Vũ Điền, còn biểu thị người nàng yêu là Hướng Vũ Điền.

Có lẽ chỉ là lời nói tức giận nhất thời, nhưng đã làm tổn thương nghiêm trọng đến Yến Phi.

Cái đêm tan nát cõi lòng đó, Yến Phi không nói một câu thiếu thiếu ra đi, kết thúc mối tình đau khổ dần vật mấy tháng giữa chàng và Vạn Sĩ Minh Dao.

Quá khứ xa vời, không kham quay đầu lại.

Yến Phi đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi bến tàu, giây phút đó, trong lòng chàng sinh ra cảm ứng bị người ngắm ngầm theo dõi.

- o O o -